

Sygnatura akt: I C 637/18 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2018 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) z **siedzibą we W.**

przeciwko: **H. T.**

- o zapłatę

- 1) oddała powództwo w całości;
- 2) ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka - Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 13 grudnia 2018 r.

Sygn. akt I C 637/18 upr

UZASADNIENIE

W dniu 30 sierpnia 2018 roku powód (...) z siedzibą we W., działający przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, skierował do Sądu Rejonowego Lublin-Z. w L. pozew, w którym wnosił o zasądzenie na swoją rzecz od H. T. kwoty 414,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwanego oraz (...) Bank S.A. łączyła umowa bankowa z dnia 22 lutego 2013 roku, na podstawie której bank oddał do jego dyspozycji środki pieniężne. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami za opóźnienie. Pozwany został wezwany do zapłaty, a po upływie terminu na jej dokonanie pierwotny wierzyciel scedował na powoda wierzytelność w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z 28 września 2017 roku (k.3-6).

Postanowieniem z 01 października 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k.7).

Uzupełniając braki formalne pozwu powód podtrzymał w całości swoje żądanie (k.24-27).

Pozwany na rozprawie w dniu 13 grudnia 2018 roku domagał się oddalenia powództwa, wskazując na spłacenie roszczenia w całości (k.46 - czas zapisu: od 00:02:34).

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2013 roku pozwany H. T. zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu – planu ratalnego oraz limitu nr (...), na podstawie której bank udzielił mu kredytu w kwocie 4.641,63 zł na okres od 22 lutego 2013 roku do 25 sierpnia 2015 roku. Pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty kredytu wraz z odsetkami w 30 ratach płatnych do dnia 25 każdego miesiąca, począwszy od 25 marca 2013 roku. Kwota pierwszej raty wynosiła 203,40 zł, a kwota kolejnych rat 195,98 zł. Termin płatności ostatniej raty przypadał na dzień 25 sierpnia 2015 roku. Pismem datowanym na 1 września 2015 roku (...) Bank S.A. w związku z zakończeniem okresu kredytowania umowy kredytu nr (...) i postawieniem całej należności w stan natychmiastowej wymagalności wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni całej należności.

W dniu 28 września 2017 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i (...) z siedzibą we W. zawarli umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji nr (...), na podstawie której pierwotny wierzyciel dokonał przelewu na stronę powodową wierzytelności względem pozwanego wynikającej z umowy kredytu z 22 lutego 2013 roku. Na zadłużenie H. T. składały się: kapitał – 353,12 zł, odsetki – 42,63 zł i koszty – 15 zł. Pismem z 14 lutego 2018 roku pozwany został wezwany do spłaty zadłużenia w kwocie 420,10 zł w terminie do 20 lutego 2018 roku lub podpisania porozumienia ratalnego.

Dowody:

- ***umowa kredytu (k.12-15);***
- ***ostateczne wezwanie do zapłaty (k.16);***
- ***umowa przelewu wierzytelności z wyciągiem z elektronicznego załącznika (k.32-37);***
- ***pismo z 14.02.2018 (k.38-38v).***

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy kredytu – planu ratalnego oraz limitu nr (...) zawartej przez (...) Bank S.A. z siedzibą w W., jako przedsiębiorcę, z pozwanym - jako konsumentem. Umowę kredytu reguluje art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U.2012.1376 j.t.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu, a także przepisy obowiązującej w dniu zawarcia umowy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U.2011.126.715), w szczególności art. 3 ust. 1 stanowiący, iż przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w

walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Strona powodowa swoją legitymację czynną oparła na art. 509 § 1 k.c. stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 powołanego wyżej przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa.

Na podstawie art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104), do kodeksu cywilnego został wprowadzony przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Z kolei w myśl art. 5 ust. 4 wskazanej ustawy, w stosunku do roszczenia przeciwko konsumentowi Sąd ma obowiązek z urzędu uwzględnić okres przedawnienia także do istniejących roszczeń, nawet jeżeli konsument nie podniósł takiego zarzutu.

Ustawowym skutkiem przedawnienia jest więc w obecnym stanie prawnym niemożność jego skutecznego dochodzenia, a zatem rolą Sądu w niniejszej sprawie było zbadanie kluczowych w tym zakresie elementów łączących się z terminem przedawnienia roszczenia i początkiem jego biegu.

Należy wskazać, iż roszczenie pierwotnego wierzyciela pozostawało w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, a tak ustalona kwalifikacja nie mogła ulec zmianie z powodu zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela, dlatego Sąd przyjął, iż termin jego przedawnienia wynosił 3 lata (art. 118 k.c.). Z kolei roszczenie o odsetki z tytułu opóźnienia jako roszczenie okresowe przedawniało się w terminie 3-letnim zgodnie z art. 118 k.c., nie później jednak niż z upływem terminu, w którym przedawniało się roszczenie o zapłatę kwoty głównej (vide: wyrok SN z 20.10.2006r., sygn. IV CSK 134/05, Legalis nr 156806).

Wymagalność należy łączyć z upływem terminu spełnienia świadczenia, dopiero bowiem po jego upływie, kiedy dłużnik popada w opóźnienie, wierzyciel dysponuje skutecznymi środkami dochodzenia roszczeń (vide: uchwała SN z 20.04.2012r., sygn. III CZP 10/12, Legalis nr 457217).

Przedmiotowa umowa łącząca pierwotnego wierzyciela z pozwanym miała charakter terminowy i została zawarta na okres od 22 lutego 2013 roku do 25 sierpnia 2015 roku, kiedy to zgodnie z § 3 ust. 1 umowy przypadął termin płatności ostatniej raty (k.12). Ponieważ wskazana umowa nigdy nie została wypowiedziana, każda z kolejnych rat, płatnych do 25 dnia każdego miesiąca, stawała się wymagalna w 26 dniu każdego miesiąca, począwszy od marca 2013 roku. Skoro ostatnia rata kredytu stała się wymagalna 26 sierpnia 2015 roku, roszczenie o jej zapłatę uległo przedawnieniu z dniem 27 sierpnia 2018 roku.

Powód wniósł pozew w niniejszej sprawie dopiero 30 sierpnia 2018, a więc po upływie ponad 3 lat od daty wymagalności zarówno ostatniej, jak i wszystkich wcześniejszych rat kredytu. Skoro roszczenie było w całości przedawnione, powód nie mógł skutecznie domagać się jego zaspokojenia, co Sąd był zobowiązany uwzględnić z urzędu. Na gruncie niniejszej sprawy brak było także podstaw do zastosowania art. 117¹ k.c. pozwalającego na nieuwzględnienie upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, ponieważ nie wystąpił żaden szczególny przypadek i nie przemawiały za tym względy słuszności.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda podlegało w całości oddaleniu, o czym orzeczono w pkt 1 wyroku.

W pkt 2 wyroku Sąd ustalił, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, iż koszty procesu ponosi strona powodowa, która w całości przegrała spór sądowy.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

W., 10.01.2019 r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska